

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Veszeli Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Veszeli Gyölgry ügyvéd által képviselt I. - V. rendű felpereseknek a Winkler, Barna és Társai Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Dósa Melinda ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. február 20. napján meghozott 38.P.24.448/2017/36. számú ítélete ellen az alperes részéről 37. és 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek személyenként 76.200 (hetvenhatezer-kétszáz) forint, a III. rendű felperesnek 190.500 (százkilencvenezer-ötszáz) forint és a IV. rendű felperesnek 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes biztosítottja által 2017. május 7-én okozott közlekedési balesetben L. J.-né gépjárművezetőként, **P.-né L. D.** pedig utasként elhalálozott. A felperesek sérelemdíj, illetve az I-IV. rendű felperesek kártérítés iránt indítottak pert az alperessel szemben. Az I. rendű felperes L. J.-né házastársa, **P.-né L. D.** édesapja. A II. rendű felperes **P.-né L. D.** házastársa, a III. rendű felperes a gyermekük. A IV. rendű felperes **L. J.-né** gyermeke és **P.-né L. D.** testvére, míg az V. rendű felperes **L. J.-né** testvére.

Végleges keresetük szerint az I. rendű felperes 8.000.000 forint, a II. rendű felperes 6.000.000 forint, a III. rendű felperes 12.000.000 forint, a IV. rendű felperes 5.000.000 forint, az V. rendű felperes 500.000 forint sérelemdíj és 2017. május 7-től késedelmi kamat, továbbá az I., II. és IV. rendű felperesek 2017. június 1. napjától személyenként havi 5.000 forint sírlátogatási költség járadék, az I. rendű felperes 180.000 forint ingó- és 650.000 forint gépjárműkár és ezek 2017. május 7-től számított kamata, valamint 298.640 forint temetési költség és 2017. május 26-tól 305.000 forint sírkölköltség és 2017. szeptember 22-től késedelmi kamat, a III. rendű felperes 2017. június 1-jétől a 25. életévének betöltéséig (a felsőfokú tanulmányai végéig) havi 75.000 forint tartást pótló járadék megfizetését is kérték.

Az alperes az I. rendű felperes esetében 5.500.000 forint, II. rendű felperes esetében 3.500.000 forint, III. rendű felperes esetében 5.500.000 forint, IV. rendű felperes esetében 3.000.000 forint, az V. rendű felperes esetében 500.000 forint sérelemdíjat, az I. rendű felperes esetében az ingó- és

gépjárműkárt, valamint 66.040 forint temetési, 25.400 forint urnahely-, 40.900 forint koszorú-, 305.000 forint sírkő-, 40.000 forint halotti tor, és 30.000 forint egyházi temetési költséget elismert. Ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. A sírlátogatási költség és a tartást pótló járadék tekintetében bizonyítatlanságra hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az I. rendű felperes javára 9.433.640 forint, ebből 8.830.000 forint után 2017. május 7-től, 298.640 forint után 2017. május 26-tól, 305.000 forint után 2017. szeptember 22-étől a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére az adott naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat, továbbá 105.000 forint lejárt járadék, és ezen összeg 2018. április 15-től számított késedelmi kamata, valamint 2019. márciusától minden hónap 10. napjáig havi 5.000 forint járadék és 426.720 forint perköltség, a II. rendű felperes javára 6.000.000 forint és 2017. május 7-től késedelmi kamat, továbbá 105.000 forint lejárt járadék és 2018. április 10-től késedelmi kamat, valamint 2019. márciusától havi 5.000 forint járadék és 259.080 forint perköltség, a III. rendű felperes javára 12.000.000 forint és 2017. május 7-től késedelmi kamat, továbbá 1.575.000 forint lejárt járadék és 2018. április 18-tól késedelmi kamat, valamint 2019. márciusától havi 75.000 forint járadék, és 563.880 forint perköltség, a IV. rendű felperes javára 5.000.000 forint és 2017. május 7-től késedelmi kamat, továbbá 105.000 forint lejárt járadék és 2018. április 15-től késedelmi kamat, valamint 2019. márciusától havi 5.000 forint járadék és 228.600 forint perköltség, az V. rendű felperes javára 500.000 forint és 2017. május 7-től késedelmi kamat, továbbá 45.720 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. Megállapította, hogy az állam által előlegezett 99.412 forint szakértői díjat és a le nem rótt 1.500.000 forint illetéket az alperes viseli és felhívta ezek megfizetésére.

Ítéletének indokolásában tényként állapította meg, hogy **L. J.-né** az I. rendű felperessel harmonikus, kiegyensúlyozott házasságban élt, közösen nevelték fel gyermekeiket, akiket nagykorúságukat követően is támogattak, velük szoros nagycsaládi köteléket tartva. **L. J.-né** aktívan közreműködött az elhunyt lánya gyermekének gondozásában, nevelésében, őt és családját segítette. A IV-V. rendű felperesek mindkét elhunytal tartották a kapcsolatot, szerető hozzátartozói viszonyban éltek. A II. rendű felperes a balesetet követően egyedül neveli gyerekét, ennek folytán korábbi foglalkozását csak kötöttebb munkarendben tudja vállalni, így jövedelme számottevően csökkent. A baleset folytán III. rendű felperes havonként 24.250 forint árvaellátásban részesül. A bíróság megállapította, hogy a hozzátartozók elvesztése folytán sérült felperesek családi integritáshoz való személyiségi joga. Megállapította továbbá, hogy az alperes a II. rendű felperes részére 2017. augusztus 8-án, az I. rendű felperes részére 2017. szeptember 7-én 500.000 forintot teljesített, amelyet az érintettek sérelemdíjra számoltak el.

A bíróság utalt arra, hogy helytállási kötelezettségét, illetve a felperesek személyiségi jogának sérelmét az alperes nem vitatta. A balesetben a felperesek a közeli hozzátartozóikat veszítették el. Ezért valamennyi felperes esetében megállapítható volt a teljes családban éléshez való jog sérelme, amely a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján kellő alapul szolgált sérelemdíj megállapítására.

Megállapította, hogy az I. rendű felperes egyszerre veszítette el házastársát és lányát. Házastársával 1975. óta élt együtt, ami önmagában jelezte kapcsolatuk harmonikusságát. A bekövetkezett változások miatt már nem élheti azt az életet, melyet egyébként személyi körülményei, életkora és a társadalomban elfoglalt helyzete alapján élhetne. Utalt arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla egy korábbi ítélete szerint nagykorú gyermek elvesztése esetén az élet megnehezülésének megállapításához nincs szükség kóros állapot bekövetkezésére. A szülők számára gyermekük halála minden

életkorban tragikus, pótolhatatlan veszteség, amely megfosztja őket attól, hogy leszármazójuk felnőtt életében részt vehessenek, idős korukban tőle támogatást reméljenek. Az I. rendű felperes elakadt a gyászmunkában, a harag, az agresszió fázisában van jelenleg is, felesége és gyermeke elvesztését még nem tudta feldolgozni. Baráti kapcsolatai és érdeklődése beszűkült, enyhe depressziós tüneteket mutat, amely élete minden területére hatást gyakorol. Az I. rendű felperes házastársának elvesztése miatt 3.000.000 forint, gyermeke elvesztése miatt 5.000.000 forint sérelemdíjat érvényesített, melyek az igények belső arányára vonatkozó ésszerű előadása nélkül, külön-külön és az alperes rész-teljesítésének figyelembe vételével sem voltak eltúlzottak.

A bíróság a II. rendű felperes esetében értékelte, hogy 2013. óta élt feleségével házasságban, közös gyermekük 2015-ben született. A felesége elvesztéséből adódó gyász mellett szembesülnie kellett az egyedülálló szülő problémáival is. Szakácsként munkája időigényes, ezért a gyermeknevelés különösen nehéz. Feleségének elvesztését csak részben tudta feldolgozni, érdeklődése, életvitele beszűkült, gondolkodásának központjában a gyermeke áll. A felperes által érvényesített 6.000.000 forint sérelemdíjat ezért az alperes rész-teljesítése mellett is megalapozottnak találta. A bíróság megállapította, hogy a III. rendű felperes 21 hónapos korában egyszerre veszítette el édesanyját és nagymamáját. Az édesanya elvesztése ilyen korai életszakaszban különös megterhelést jelent egy gyermek számára, amely tapasztalható is, hiszen a gyermek dadog. Értékelte, hogy a III. rendű felperes nevelésében, gondozásában a nagymama is részt vett. Mindezekre figyelemmel az édesanya elvesztése miatt a 10.000.000 forint, a nagymama elvesztése miatt pedig a 2.000.000 forint igényt nem találta eltúlzottnak.

A bíróság megállapította, hogy a IV. rendű felperes az édesanyját és testvérét veszítette el a balesetben. A saját család alapítása nem jelentette a korábbi családi kötelék megszűnését. Az alperes nem vitatta, hogy rendszeresen közösen nyaralt a család, korábban pedig a felperes az elhunyt testvérének nevelésében, gondozásában a köztük lévő korkülönbség folytán részt vett. Figyelemmel volt arra, hogy a IV. rendű felperes házasságának megromlásakor is számíthatott édesanyjára, aki a felnőttkori tanulásában is segítségére volt. A bírói gyakorlat, és a balesetkori ár-és értékviszonyok alapján az édesanya elvesztéséből eredő 3.000.000 forintot és a testvér elvesztése miatt érvényesített 2.000.000 forintot mértékadónak találta. Utalt arra, hogy az édesanya elvesztését csak részben tudta feldolgozni, hangulata negatív színezetű, de kóros pszichés tünet nem alakult ki nála, személyisége nem torzult. A bíróság az V. rendű felperes esetében értékelte, hogy a néhaiakkal a kapcsolatot tartotta, egymás közelében éltek. A kapcsolat jellegét az alperes nem vitatta, ennek tükrében pedig az előterjesztett igény nem volt eltúlzott.

A III. rendű felperes tartást pótló járadékának számítása során a Ptk. 6:529. §-a alapján figyelembe vette a felperes javára megállapított árvaellátás összegét. A gyermekgondozási díj összegét ugyanakkor figyelmen kívül hagyta, tekintettel arra, hogy az nem a balesetre tekintettel kapott szociális juttatás volt. Megállapította, hogy a tartásra kötelezett a balesetet megelőzően havi 129.000 forint bruttó jövedelemmel rendelkezett, és a GYED, GYES lejártával a munkáját bizonyosan folytatta volna. A garantált bérminimum pedig 2018-ban bruttó 180.500 forint, nettó 120.033 forint, 2019-ben bruttó 195.000 forint, nettó 129.675 forint volt. A bíróság megállapította, hogy a II. rendű felperes munkabére a baleset óta legalább 50.000 forinttal csökkent, figyelemmel arra, hogy 12 óra helyett csupán 8 órát tud dolgozni. Korábbi adatokból kiindulva megállapította, hogy a szülők hozzávetőleg 150.000 forint, illetve 130.000 forint jövedelemmel rendelkezhetek volna. Az árvasági ellátás figyelembe vételével a családi pótlék növekményét is számolva mérlegeléssel az alperest a kereset szerint kötelezte járadék fizetésére. Álláspontja szerint a követelés nem volt jövőbeli bizonytalan feltételtől függővé tehető, ami az alperes véghatáridővel való járadékfizetésre

kötelezését kizárta. Ugyanakkor a jelzett időpont előtt bekövetkezett lényeges változás a járadék megszüntetésének, vagy felemelésének alapjául szolgálhat.

Az alperes elismerésére, valamint a felperes által becsatolt okirati bizonyítékokra figyelemmel a gépjárműkár, ingókár, és temetési költség összegét 650.000 forint, 180.000 forint, illetve 603.640 forint összegben megalapozottnak találta. Igazoltnak látta az I-II., illetve IV. rendű felperesek havi 5.000 forint sírlátogatással kapcsolatos többletköltség felmerülését. Utalt arra, hogy az alperes nem vitatta, hogy a II. és IV. rendű felperesek havonta, az I. rendű felperes ennél is rendszeresebben látogatják a sírt. Az előbbi két felperes esetében pedig mind az utazás, mind az általános kegyeleti szokásokhoz igazodó virágvásárlás nyilvánvaló költséget jelent. Az alperest az előterjesztett igények egymáshoz viszonyított arányára figyelemmel marasztalta a felperesek perköltségében a Pp. 78. §-a és 82. § (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú ítélettel szemben elsődlegesen annak részbeni megváltoztatása és az I-IV. rendű felperesek általa elismerten felüli sérelemdíja, valamint a III. rendű felperes javára megállapított tartást pótló járadék tekintetében a kereset elutasítása, másodlagosan a fellebbezéssel támadott körben a hatályon kívül helyezése, harmadlagosan pedig az I-IV. rendű felperesek javára megállapított perköltség leszállítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tartást pótló járadék megállapításához szükséges adatokat maradéktalanul nem tisztázta. Nem került ugyanis hitelt érdemlően bizonyításra, hogy a balesetet megelőzően a két keresőképes szülő együtt mekkora jövedelemmel rendelkezett, és a balesetet követően a II. rendű felperes keresete ténylegesen mennyivel csökkent. A bíróság feltételezések alapján kötelezte járadék fizetésére, amennyiben nem a II. rendű felperes és **P.-né L. D.** balesetet megelőző évben elért és igazolt nettó keresetéből, a II. rendű felperes balesetet követő nettó keresetéből, illetve az özvegyi nyugdíj és árvaellátás összegéből indult ki számítása során. Figyelmen kívül hagyta továbbá, hogy a bírói gyakorlat szerint kiskorú gyermekre 20% számolható a családi összjövedelemből. Sérelmezte azt is, hogy a felperes kereseti kérelme ellenére a bíróság véghatáridő nélkül kötelezte járadék fizetésére.

Álláspontja szerint a megítélt sérelemdíjak összege a felperesek által elszenvedett sérelmekhez képest eltúlzott, nem áll arányban a pszichés, fizikai állapotukkal, családi és szociális helyzetükkel és az életminőségükben bekövetkezett hátrányokkal.

Az I-IV. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján mérlegelési jogkörében eljárva megalapozott és indokolt döntést hozott. Rámutattak, hogy a kiskorú III. rendű felperes kivételével személyes meghallgatásukra és pszichológusi vizsgálatukra is sor került. Az alperesnek bizonyítási indítványa nem volt, a szakértőhöz kérdéseket nem intézett, a szakvéleményre észrevételt nem tett. Az elsőfokú bíróság sérelmeiket helyesen értékelte, hozzátartozóik elvesztése miatt megítélt sérelemdíj a bírói gyakorlat, így a keresetlevelükhöz mellékelte BH2017.6.185. számú eseti döntésben kifejtettek szerint nem eltúlzott.

Rámutattak, hogy az alperes a III. rendű felperes tartást pótló járadék-igényét csak általánosságban vitatta, azonban összecszerően nem vezette le, hogy azt mennyiben látna megalapozottnak, bizonyítási indítványt e körben sem terjesztett elő. A III. rendű felperes édesanyjának igazolt főiskolai végzettségére és a szüléséig folyamatosan fennálló korábbi munkakörére tekintettel az elsőfokú bíróság indokoltan számolt esetében a GYES lejárt utáni időszakban a diplomás

minimálbérrel. A II. rendű felperesnek a balesetet követően gyermeke ellátása érdekében olyan munkahelyet kellett keresnie, amely nem jár esti elfoglaltsággal, ami minimalizálta jövedelmét. Hangsúlyozták, hogy jelenleg már csak a 24.900 forint árvaellátás vehető figyelembe megtérülésként.

A másodfokú tárgyaláson pontosított fellebbezési kérelme szerint az alperes kizárólag az I-IV. rendű felperesek általa el nem ismert sérelemdíjának összege, valamint a III. rendű felperes javára megállapított tartást pótló járadék vonatkozásában tartotta fenn fellebbezését. A fellebbezésének részleges visszavonása folytán ezért az ítéletnek az alperest az elismert sérelemdíjban és vagyoni kártérítésben marasztaló rendelkezései a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedtek.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján több alkalommal és az 1/2009. (VI. 24.) PK véleményben foglaltaknak megfelelő időben és kellő részletességgel tájékoztatta a peres feleket a bizonyítási teherről, bizonyítandó tényekről, és nem volt olyan bizonyítási indítvány, amelyet mellőzött. Ilyen körülmények között a bizonyítási eljárással összefüggő szabálysértés, vagy további bizonyítási szükséglet miatt a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdésének alkalmazása fel sem merülhetett. Az Ítélet tábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - a felülbírálat Pp. 253. § (3) bekezdése szerinti korlátai között - az I-IV. rendű felperesek javára megállapított sérelemdíjak támadott része és a III. rendű felperes tartást pótló járadéka körében érdemben vizsgálta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az Ítélet tábla a döntésével és alapvetően annak indokaival is egyetértett. A fellebbezésre tekintettel a következőket emeli ki.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesek teljes családban éléshez való személyiségi joga sérült, amely mellett a pszichológus szakértő véleménye alapján az I-II. és IV. rendű felperesek Ptk. 2:43. § a) pontjában meghatározott - lelki - egészségének megsértése is megállapítható volt. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésének megfelelően, a személyes körülményeik értékelése alapján helyesen határozta meg az I-IV. rendű felperesek által elszenvedett sérelmek kompenzálására alkalmas sérelemdíj mértékét is. Azok a balesetkori ár- és értékviszonyokhoz képest nem voltak eltúlzottak, ezért az Ítélet tábla leszállításukra nem látott indokot. Az Ítélet tábla kiemeli, hogy az I. rendű felperes feleségét és lányát, a II. rendű felperes a házastársát, a IV. rendű felperes egyik szülőjét és a testvérét, a III. rendű felperes édesanyja mellett a környezetében az anyai szerep betöltésére alkalmas nagymamáját is elveszítette. Az I-II. és IV. rendű felperesek hozzátartozóik elvesztését még nem voltak képesek teljes egészében feldolgozni, a gyász munka egyikük esetében sem zárult le. Az I. rendű felperes depressziós tüneteket mutat, melyek élete minden területét meghatározzák, a II. rendű felperes élete teljesen átalakult, azt a munka mellett a gyermeknevelés tölti ki.

Az alperes az elsőfokú ítélet tartást pótló járadékban marasztaló rendelkezését is alaptalanul támadta fellebbezésében. Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a tartást pótló járadék a károsult mindennapi életvitelével összefüggő költségeinek a fedezésére szolgál. A tartás elvesztése folytán elszenvedett kár mértékének meghatározása során az elhunyt által a hozzátartozója részére biztosított életszínvonalból kell kiindulni (az 1/2014. Polgári jogegységi határozat értelmében az új Ptk. hatályba lépését követően is irányadónak tekintett PK 47. számú állásfoglalás szerint). A járadék megállapításánál ezért azt a vagyoni hátrányt kell vizsgálni, amelyet az eltartottnak az elhunyt életben léte esetén nem kellene elszenvednie.

A járadékalap meghatározása során a család baleset előtti és utáni egy főre eső nettó jövedelmét kellett vizsgálni. A Ptk. 6:529. § (5) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazandó Ptk. 6:528. § (5) bekezdése alapján figyelembe kellett venni azt a jövőbeli változást is, amelynek bekövetkezésével számolni lehetett. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a családi jövedelem gyermekekre eső hányadaként 20 %-ot kell figyelembe venni. A Ptk. családjogi rendelkezései ugyanis a Ptk. 6:529. §-a szerinti járadék szempontjából kizárólag annyiban bírtak jelentőséggel, hogy meghatározták, ki és milyen időtartamban minősül eltartottnak. A gyermektartásdíj meghatározásának szabályai [Ptk.

4:218. §] ezért a tartást pótló járadék számítása során figyelmen kívül maradtak. A három tagú család egy tagjára jutó jövedelemként ebből következően ténylegesen 33 %-ot kellett számításba venni.

A II. rendű felperes nem vitásan a balesetet megelőző időszakra vonatkozó munkaszerződést nem csatolt. A 17. szám alatt benyújtott, GYED megállapításáról 2017. november 8-án hozott határozatban foglalt adatok és a személyes előadása alapján a baleset előtti jövedelme mérlegeléssel nettó 150.000 forintban, a GYED és a havi 30.000 forint nagyszülői támogatás összege mellett az egy főre eső családi jövedelem mintegy 90.000 forintban volt megállapítható.

A balesetet követően a III. rendű felperes után 2017. augusztus 16-ig a II. rendű felperes részére GYED-et, ezt követően 2018. augusztus 16-ig havi bruttó 28.500 forint GYES-t állapítottak meg. A II. rendű felperes egy évig 21.000 forint özvegyi nyugdíjban is részesült, amely az eltartott III. rendű felperes szempontjából ugyancsak jövedelemként jelentkezett. 2017. november 28-tól kezdődően pedig elhelyezkedett, és saját bevallása szerint a munkaszerződésében rögzítetteknél ténylegesen többet, havi nettó 100.000 forintot keresett. A nagyszülői támogatás viszont megszűnt. Az elsőfokú bíróság helyesen számolt azzal, hogy a II. rendű felperes házastársa gyermekük három éves kora után újra munkába állt, és a garantált bérminimumot elérő jövedelemre szert tett volna. Ebben az esetben pedig a változatlan nagyszülői támogatás mellett a család egy főre eső jövedelme hozzávetőleg 110.000 forintra emelkedett volna. Mindezen adatok alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tartást pótló járadék helyes mérlegelés eredménye volt, mert ennek keretében értékelni kellett, hogy az albérleti díj egy főre eső összege a baleset után másfélszeresére emelkedett és a megszűnt nagyszülői támogatás elsődlegesen az unoka szükségleteinek kielégítésére szolgált, a baleset után pedig a III. rendű felperes részére megállapított 24.500 forint árvaellátás összegét lehetett csak megtérülésként figyelembe venni.

A gyermek 25. éves koráig nem minden esetben, csak továbbtanulása és a Ptk. 4:220. §-ában meghatározott feltételek teljesülése esetén jogosult tartásra. Számos, előre meg nem határozható tényezőtől függ, hogy a szülő tartási kötelezettsége meddig áll fenn, ezért az Ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a kereseti kérelem ellenére az alperes járadékfizetési kötelezettsége sem volt - a felperes által megjelölt egyébként sem feltétlenül egybeeső időpontok (25. életév betöltése vagy a felsőfokú tanulmányok befejezése) valamelyikében - lezárható. A III. rendű felperes tartási jogosultságának megszűnése esetén az alperes a Pp. 230. § (1) bekezdése (az új Pp. 361. §-a) szerinti utóperben kérheti járadékfizetési kötelezettségének a megszüntetését.

Az elsőfokú bíróság által az egyes felperesek javára megállapított elsőfokú perköltség összege a pertárgy értékéhez, és a képviselőjük perben kifejtett tevékenységéhez képest nem volt eltúlzott, ezért az Ítéletábra a leszállításukra nem látott indokot.

A kifejtettekre tekintettel az Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az I-IV. rendű felperesek áfát tartalmazó ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltségét megtéríteni.

Budapest, 2019. június 18.

Világhyéné dr. Böcskei Terézia s.k.
a tanács elnöke

dr. Csóka István s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Horváth Andrea

bíró